

Minister Sprawiedliwości

DL-VIII.48.1145.2026
Warszawa, 18 sierpnia 2026 r.

Dot. FN9.700.1.2025

Pan
Jurand Drop
Podsekretarz Stanu
W Ministerstwie Finansów

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo z dnia 22 czerwca 2026 roku, przekazujące do uzgodnień projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu rozwoju rynku finansowego oraz zwiększenia stabilności finansowej na tym rynku (UC132), uprzejmie przedstawiam co następuje.

1. Należy zwrócić uwagę na niespójność pomiędzy zmienianym art. 14 ust. 2 a obowiązującym art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe. Zgodnie z ww. przepisem, działalność kantorowa może być wykonywana przez osobę fizyczną lub osobę prawną, której przedstawiciele nie zostali prawomocnie skazani za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej albo przestępstwo skarbowe. Natomiast projektowany art. 13a ust. 3 nowelizowanej ustawy stanowi, że tego typu działalność może być wykonywana przez przedsiębiorcę za pośrednictwem agenta, który spełnia m.in. wyżej wymienione warunki. Jednocześnie zgodnie ze zmienianym art. 14 ust. 2, przedsiębiorca jest obowiązany uzyskiwać, do dnia 31 grudnia każdego roku działalności, informację z rejestru karnego stwierdzającą niekaralność. Tym samym warunkiem, o którym mowa w art. 12 ust. 1 Prawa dewizowego nie jest brak karalności, a brak skazań za określone typy przestępstw. Pojęcia „nie bycia karanym” i „nie bycia skazanym” nie są tożsame. Pojęcie „nie karany” nie obejmuje bowiem prawomocnego orzeczenia sądu o odstąpieniu od wymierzenia kary. Sąd może odstąpić od wymierzenia kary w przypadkach określonych w ustawie (art. 61 § 1 ustawy – Kodeks karny). Wyrok, w którym odstępuje się od wymierzenia kary jest wyrokiem skazującym, który stwierdza winę sprawcy. Osoba skazana takim wyrokiem nie jest jednak osobą karaną. Niezależnie od powyższego poddaję pod rozagę projektodawcy możliwość przeanalizowania brzmienia obowiązującego art. 12 ust. 1 pkt 2 oraz art. 12 ust. 2 Prawa dewizowego. Wyjaśnienia wymaga również planowany sposób weryfikowania spełnienia warunku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 przez obywateli państw trzecich, tj. czy będą zobowiązani do uzyskania informacji z rejestru karnego/właściwych organów państwa obywatelstwa. W tym miejscu należy wskazać, iż w Krajowym

Rejestrze Karnym gromadzone są informacje o obywatelach polskich (skazanych na terytorium RP lub przez sądy państw obcych) oraz o osobach skazanych przez sądy polskie (art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 25 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym). Ponadto w Krajowym Rejestrze Karnym realizowane są zadania związane z pośrednictwem w uzyskiwaniu informacji z obcych rejestrów karnych na wnioski osób fizycznych tylko w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 1a ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym, tj. w przypadku osób będących obywatelami Unii Europejskiej. Natomiast w przypadku obywateli państw trzecich wnioskujących o informację z polskiego rejestru karnego, Biuro Krajowego Rejestru Karnego nie występuje z urzędu o informacje z rejestrów karnych państw członkowskich dotyczących obywatela państwa trzeciego.

Następnie, w dodawanym art. 17 ust. 1a ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. Prawo dewizowe projektodawca posługuje się sformułowaniem „oświadczenia o posiadaniu informacji z Rejestru karnego potwierdzającego niekaralność”. W ocenie Ministra Sprawiedliwości takie oświadczenie nie potwierdzi spełnienia wymagań wskazanych w art. 12 ust. 1, zgodnie z którym dana osoba nie może być prawomocnie skazana za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej albo przestępstwo skarbowe. Należy ponownie zaznaczyć, że pojęcie „niekaralności” nie jest tożsame z pojęciem „braku prawomocnego skazania”, o którym mowa w powołanym przepisie. Tym samym oświadczenie odnoszące się do posiadania informacji potwierdzającej niekaralność nie stanowi wystarczającego potwierdzenia spełnienia wymogu określonego w art. 12 ust. 1. Powyższa uwaga pozostaje aktualna również w świetle stanowiska przedstawionego w uwadze do art. 14.

Ponadto wskazuję, że projektowana ustawa wpływa na zadania realizowane przez Ministra Sprawiedliwości w obszarze udzielania informacji - poprzez zwiększenie potencjalnej liczby zapytań i wniosków o udzielenie informacji z Krajowego Rejestru Karnego - w zakresie w jakim stawia wymogi nie bycia skazanym. W związku z powyższym OSR należy uzupełnić o Ministra Sprawiedliwości jako podmiot, na który oddziałuje projekt w obszarze udzielania informacji z Krajowego Rejestru Karnego.

2. Zmiana proponowana w art. 128a ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe uwzględnia jedynie interesy banku finansującego działalność leasingodawcy. Nie bierze natomiast pod uwagę faktu, że masa upadłości stanowi zbiór aktywów, z których wszyscy wierzyciele upadłego powinni mieć możliwość uzyskania jak najpełniejszego zaspokojenia. Rozwiązanie takie jest zatem krzywdzące dla wszystkich wierzycieli masy upadłości. Projektowane rozwiązanie pomija również cel zmienianego przepisu, którym jest ochrona wierzycieli uczestniczących w postępowaniu upadłościowym, a których możliwość zaspokojenia się z masy upadłości może zostać zniweczona na skutek wprowadzenia projektowanej zmiany.

W odniesieniu do proponowanej zmiany brzmienia art. 438 Prawa upadłościowego wskazuję, że jest ona bezprzedmiotowa, ponieważ obecnie przepis ten nie zawiera treści odpowiadającej wskazanej w projekcie. Aktualne brzmienie art. 438 ust. 1a, wynikające z ogłoszenia tekstu jednolitego ustawy – Prawo upadłościowe (Dz. U. poz. 913) wymienia Dz. U. z 2026 r. poz. 620 i 644. Nadto, proponowane zmiany prowadzą do dalszego wzmocnienia pozycji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, którego status w postępowaniu upadłościowym i na jego przedpolu budzi wątpliwości pod względem prawidłowego ukształtowania różnych funkcji, pełnionych przez BFG w tych postępowaniach oraz brak wdrożenia skutecznych mechanizmów pozwalających na oddzielenie tych ról i tym samym zapewnienie niezależności operacyjnej poszczególnych pionów instytucji oraz zapobieżenie ewentualnemu konfliktowi interesów. Przed dokonaniem punktowych zmian w Prawie upadłościowym – jak zaproponowane – należałoby w pierwszej kolejności należycie uregulować status BFG w ramach postępowań upadłościowych i przewidzieć mechanizmy gwarantujące przejrzyste pełnienie ustawowych funkcji Funduszu, czego w projektowanych przepisach nie przewidziano.

3. Odnosnie projektowanych zmian w ustawie – Prawo upadłościowe, w ocenie Ministra Sprawiedliwości dodanie ust. 4 w art. 93 tej ustawy (art. 8 pkt 1 projektu) w zaproponowanym brzmieniu w sposób znaczący ogranicza instytucję prawa zobowiązań jaką jest potrącenie. Potrącenie (*compensatio*) prowadzi do wygaśnięcia zobowiązania, skutkiem tej czynności jest zaspokojenie wierzyciela. Zgodnie z art. 498 § 1 Kodeksu Cywilnego, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym. Zasady wynikające z tego przepisu są zmodyfikowane w postępowaniu upadłościowym w art. 93 ustawy – Prawo upadłościowe w sposób następujący:

- z art. 93 ust. 1 jednoznacznie wynika, że do potrącenia mogą być przedstawione zarówno wierzytelności wymagalne, jak i niewymagalne w dacie ogłoszenia upadłości,
- art. 91 ust. 1 przewiduje skutek prawny w postaci wymagalności jedynie zobowiązań upadłego i jeśli zobowiązanie upadłego nie było wymagalne w dacie ogłoszenia upadłości, to potrącenie dokonywane jest według reguł określonych w art. 93 ust. 3,
- warunkiem jest jednak, aby obie potrącane wierzytelności istniały w dacie ogłoszenia upadłości.

Należy podkreślić, że w czasie trwania postępowania upadłościowego zaspokojenie wierzycieli zasadniczo następuje na podstawie planu podziału funduszy masy upadłości i na zasadach wyrażonych w art. 342-344 ustawy Prawo upadłościowe. Nie

oznacza to jednak, że w tym czasie nie może dojść do umorzenia wzajemnych wierzytelności poprzez dokonanie potrącenia. Sam ustawodawca uznał, że nie jest zasadne oczekiwanie, by wierzyciel musiał zapłacić w całości swój dług i jednocześnie zaspokajać własną wierzytelność ze środków uzyskanych w wyniku podziału funduszków masy upadłości w sytuacji, gdy swoją wierzytelność przed ogłoszeniem upadłości mógł potrącić. Podkreśla się, że potrącenie jest swego rodzaju uprzywilejowanym sposobem zaspokojenia wierzyciela i z tego właśnie powodu prawo upadłościowe formułuje szczególne warunki dopuszczalności takiego potrącenia, które wskutek ogłoszenia upadłości nie może być realizowane bez ograniczeń. Trudno więc uznać, by sprzeczne z istotą postępowania upadłościowego było stosowanie instytucji w tym prawie przewidzianej, przy spełnieniu oczywiście wszystkich warunków dopuszczalności jej stosowania. Zakładałoby to bowiem całkowitą nieracjonalność ustawodawcy, który wprowadziłby do ustawy przepis nie mogący znaleźć zastosowania z uwagi na sprzeczność z założonymi jej celami.

Ponadto celem zachowania spójności terminologicznej w projektowanym art. 439 ust. 1 Prawa upadłościowego (art. 8 pkt 7 projektu) zwrot „sędziego komisarza” należy zastąpić: „sędziego-komisarza”.

Odnosnie dodawanego pkt 18 w ust. 1 w art. 281 w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (art. 9 projektu ustawy) wątpliwości budzi dodanie Bankowego Funduszu Gwarancyjnego do katalogu podmiotów uprawnionych do żądania informacji stanowiących tajemnicę zawodową jeżeli są niezbędne do prawidłowego wykonywania zadań określonych w ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2026 r. poz. 620, 644 i ...).”. W treści uzasadnienia wskazano, że zmiana ta „powiązana jest ze zmianami art. 330 ust. 2 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym i wynika z konieczności rozszerzenia katalogu podmiotów, od których Bankowy Fundusz Gwarancyjny może uzyskiwać informacje niezbędne do skutecznej realizacji jego zadań określonych w ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.” Na gruncie obowiązujących przepisów obowiązki informacyjne wobec Bankowego Funduszu Gwarancyjnego przewiduje m.in. art. 78 ust. 2, art. 85 i art. 330 ust. 1–7 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym i nie stanowią one podstawy do żądania informacji stanowiących tajemnicę zawodową. Zmiana art. 330 ust. 2, o której wspomina ustawodawca w uzasadnieniu polega jedynie na rozszerzeniu katalogu podmiotów objętych obowiązkiem informacyjnym względem Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Nie polega ona na dodaniu nowego zadania uzasadniającego prawo do żądania informacji stanowiących tajemnicę zawodową.

Wskazać należy, że na gruncie obowiązującego art. 281 ustawy o funduszach inwestycyjnych „warunki uchylenia tajemnicy zawodowej określone są w sposób

ściśle i nie jest dopuszczalna ich rozszerzająca wykładnia. Niedopuszczalne jest żądanie ujawnienia informacji poufnych organom wskazanym w art. 281 ustawy o funduszach inwestycyjnych w innych celach niż określone w tym unormowaniu. Jednocześnie podmioty bądź osoby, które uzyskały informacje objęte tajemnicą zawodową, mają zakaz ujawnienia jej bądź wykorzystania w celach innych niż została udostępniona.

Skutkiem naruszenia tego zakazu będzie odpowiedzialność deliktowa bądź kontraktowa tych osób bądź podmiotów, z uwzględnieniem przepisów statuujących status tych podmiotów w kontekście ich odpowiedzialności (Skarb Państwa, inna osoba prawna, osoba fizyczna). Żądanie ujawnienia tajemnicy zawodowej musi być uzasadnione, oczywiście z uwzględnieniem - odpowiednio - zasad postępowania karnego, karnoskarbowego i cywilnego. W ocenie Ministra Sprawiedliwości projektowane zmiany dot. zadań Bankowego Funduszu Gwarancyjnego nie uzasadniają dodania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego do katalogu podmiotów uprawnionych do żądania informacji objętych tajemnicą zawodową.

Na gruncie obowiązujących przepisów dozwolone jest udostępnienie informacji gospodarczych przez fundusze inwestycyjne na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, co wydaje się być wystarczające do realizacji zadań Bankowego Funduszu Gwarancyjnego także tych przewidzianych przedmiotowym projektem ustawy.

Odnosnie projektowanego art. 16a ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (art. 15 pkt 7 projektu ustawy), przewidującego przerwanie biegu przedawnienia roszczeń Funduszu również przez ogłoszenie upadłości dłużnika wyjaśnienia projektodawcy wymaga przede wszystkim cel i istota projektowanego rozwiązania. Powyższa kwestia nie została omówiona w uzasadnieniu projektu ustawy, w którym ograniczono się jedynie do przedstawienia konstrukcji projektowanej regulacji oraz wskazania analogicznych rozwiązań funkcjonujących w przypadku wierzytelności zgłaszanych przez wierzycieli na listę wierzytelności (art. 239a Prawa upadłościowego) oraz zobowiązań podatkowych (art. 70 § 3 i 3a Ordynacji podatkowej).

Gdyby projektodawca zastosował przy tym te same spójnie terminologicznie rozwiązania to nie byłoby wątpliwości. W myśl art. 239a Prawa upadłościowego, zgłoszenie wierzytelności przerywa bieg terminu przedawnienia. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu albo umorzeniu postępowania upadłościowego. W doktrynie podnosi się, że „regulacja ta ma charakter ogólny i nie dotyczy przypadków regulowanych ustawami szczególnymi, które odmiennie

określają przerwanie biegu terminu przedawnienia (np. zgodnie z art. 70 § 3 i 3a Ordynacji podatkowa, bieg terminu przedawnienia przerywa ogłoszenie upadłości)”. Stosownie do art. 70 § 3 Ordynacji podatkowej bieg terminu przedawnienia przerywa ogłoszenie upadłości. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego. Paragraf 3a przywołanego artykułu stanowi natomiast, że jeżeli ogłoszenie upadłości, o którym mowa w § 3, nastąpiło przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego. Natomiast projektowany art. 16a ust. 2 i 3 nie odtwarza w pełni konstrukcji przyjętej w art. 239a Prawa upadłościowego oraz art. 70 § 3 i 3a Ordynacji podatkowej.

Po pierwsze projektowany ust. 2 stanowi, że przedawnienie biegnie na nowo z dniem następującym po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego, podczas gdy zarówno art. 239a Prawa upadłościowego, jak i art. 70 § 3 i 3a Ordynacji podatkowej, posługują się sformułowaniem od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się tego postanowienia.

Po drugie projektowany ust. 3 przewiduje, że w przypadku, gdy ogłoszenie nastąpiło przed rozpoczęciem biegu przedawnienia przedawnienie biegnie na nowo, podczas gdy art. 70 § 3a Ordynacji podatkowej stanowi, że w takim przypadku bieg terminu rozpoczyna się od wskazanego dnia. Skoro projektodawca zastosował inną terminologię, a w uzasadnieniu nie zamieszczono potrzeby i celu przedmiotowej regulacji to nasuwa się wątpliwość czy projektodawca chciał przenieść te same rozwiązania czy też chciał wprowadzić jakieś odmienności.

Zasadne wydaje się zatem wyjaśnienie przyczyn odstąpienia od rozwiązań przyjętych w przepisach stanowiących wzorzec projektowanej regulacji, a w razie braku zamierzonego charakteru tych różnic – rozważenie ujednolicenia brzmienia projektowanych przepisów, aby nie było wątpliwości. Należy również wskazać, iż ogólne zasady przedawnienia roszczeń, w tym przerwania biegu przedawnienia, określają art. 117-125 Kodeksu cywilnego, natomiast w odniesieniu do postępowania upadłościowego kwestię tą reguluje przywołany wyżej art. 239a Prawa upadłościowego. O ile znane są regulacje szczególne względem art. 239a Prawa upadłościowego (np. art. 41b ust. 6 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, art. 24 ust. 5c ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych), o tyle dotyczą one należności o charakterze publicznoprawnym.

Niezależnie od powyższego warto rozważyć również doprecyzowanie redakcji projektowanego art. 16a ust. 1 poprzez zastąpienie sformułowania bieg przedawnienia (...) przerywa się również przez ogłoszenie upadłości dłużnika konstrukcją bieg przedawnienia (...) przerywa również ogłoszenie upadłości dłużnika, która odpowiada terminologii stosowanej w przepisach regulujących instytucję przedawnienia. Podobna wątpliwość odnośnie do spójności z innymi regulacjami ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym dotyczy projektowanego art. 112 tej ustawy (art. 15 pkt 41 projektu). Projektowany przepis nie reguluje bowiem sytuacji w okresie do czasu ujawnienia BFG jako wierzyciela hipotecznego, jak to ma miejsce w przypadku art. 176a, 191a i 225a tej ustawy.

W ocenie Ministra Sprawiedliwości dla pełnej spójności systemowej warto rozważyć dodanie podobnych regulacji jak w ww. przepisach określających co dzieje się w okresie do czasu ujawnienia Bankowego Funduszu Gwarancyjnego jako wierzyciela hipotecznego przykładowo: w zakresie wskazania, że do czasu wpisania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w księdze wieczystej zapłata dokonana przez dłużnika do rąk wierzyciela nadal ujawnionego w księdze wieczystej jest skuteczna wobec Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, gdy kredytobiorca nie wie jeszcze, że hipoteka przeszła na Bankowy Fundusz Gwarancyjny czy też wskazania, że po przejściu hipoteki na Bankowy Fundusz Gwarancyjny jest on obowiązany niezwłocznie podjąć czynności zmierzające do ujawnienia zmiany wierzyciela hipotecznego.

4. Minister Sprawiedliwości przedstawia ponadto wstępnie omówioną z Ministerstwem Finansów propozycję uzupełnienia ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu rozwoju rynku finansowego oraz zwiększenia stabilności finansowej na tym rynku (UC 132) o zmianę ustawy o usługach płatniczych.

W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych dodaje się:

Art. „1. Banki, właściciele lub posiadacze bankomatu lub wpłatomatu zobowiązani są do rejestrowania wizerunku osób korzystających z usług płatniczych przy użyciu bankomatu oraz przechowywanie zarejestrowanych nagrań przez okres 90 dni od dnia wykonania usługi.

2. Banki, właściciele lub posiadacze bankomatu lub wpłatomatu na żądanie:

- 1. sądu;*
- 2. prokuratora;*
- 3. Policji;*
- 4. Krajowej Administracji Skarbowej;*
- 5. Żandarmerii Wojskowej;*
- 6. Straży Granicznej;*
- 7. Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;*
- 8. Centralnego Biura Antykorupcyjnego;*

9. Służby Kontrwywiadu Wojskowego;

10. Agencji Wywiadu;

11. Służby Ochrony Państwa

- dokonują zabezpieczenia wskazanych w wezwaniu zapisów monitoringu na okres 90 dni od dnia otrzymania wezwania w sposób uniemożliwiający jego utratę, nadpisanie lub usunięcie.

Art. 153e.

Kto korzystając z usług płatniczych przy użyciu bankomatu lub wpłatomatu zakrywa twarz lub część twarzy w sposób uniemożliwiający identyfikację tożsamości podlega karze grzywny albo karze nagany.

Uzasadnienie do propozycji zmian ustawy o usługach płatniczych

Sukces wykrywczy w sprawach dotyczących oszustw inwestycyjnych jest zależny od możliwości zgromadzenia i analizy danych niezbędnych w toku postępowania karnego. Sprawcy cyberprzestępstw, aby utrudnić analizę przepływów pieniężnych na wstępnym etapie prania pieniędzy bardzo często dokonują ich wypłat w bankomatach w Polsce, a następnie wpłat we wpłatomatach lub bitomatach. Utrudnia lub uniemożliwia to również ustalenie z jakiego przestępstwa bazowego pochodziły środki. W celu zapewnienia możliwości zabezpieczenia i analizy nagrań z bankomatów proponuje się wprowadzenie w ustawie - Prawo bankowe lub ustawie o usługach płatniczych wskazanych regulacji.

Otrzymanie przez organy ścigania postanowienia sądu okręgowego o zwolnieniu z tajemnicy bankowej, często po 2-3 miesiącach, a następnie oczekiwanie na informację od konkretnego banku, w niektórych przypadkach doprowadza do całkowitego pozbawienia możliwości wykrywczych, a co za tym idzie, skutkuje bezkarnością sprawców. Powoduje to oprócz wymiernych strat finansowych, dodatkowe przeświadczenie u cyberprzestępców o opłacalności popełniania tego typu przestępstw, a w konsekwencji eskalację zjawiska.

Możliwość zabezpieczenia monitoringu sprawcy w terminie co najmniej 90 dni spowoduje podniesienie efektywności ścigania sprawców cyberprzestępstw.

Ponadto część operatorów bankomatów w swoich bankomatach nie posiada możliwości zabezpieczenia wizerunku sprawcy. Powoduje to wykorzystywanie infrastruktury bankomatów danej firmy przez znaczną część przestępców. Należy nadmienić, że bankomaty określonej firmy posiadają możliwość utrwalania wizerunku osoby wypłacającej w innych państwach europejskich z uwagi na to, że regulacje prawne zostały na nich nałożone. W Polsce brak takiej regulacji powoduje całkowitą bezkarności przestępców.”.

5. Proponowane w projekcie ustawy rozwiązania rozszerzają kognicję sądów powszechnych, gdyż wprowadzają nowe kategorie wykroczeń (nowe art. 106da i art. 106db Kodeksu karnego skarbowego penalizują czyny polegające na kupnie i sprzedaży wartości dewizowych w imieniu lub na rzecz przedsiębiorcy bez umocowania, jak również na wykonywaniu działalności agencyjnej w zakresie działalności kantorowej wbrew przepisom ustawy). Wobec powyższego, można spodziewać się minimalnego zwiększenia liczby spraw wykroczeniowych, co nie powinno istotnie wpłynąć na poziom obciążeń sądownictwa, a więc Minister Sprawiedliwości wnioskuję o uzupełnienie OSR projektu w punkcie 4. oraz w punkcie 10. „Wpływ na pozostałe obszary”, poprzez zaznaczenie, że projekt ten wpływa także na sądy powszechne w pionie karnym.

Dodatkowo należy zauważyć, że w OSR podano 318 jako liczbę sądów powszechnych, na które może oddziaływać projektowana ustawa. Wskazać należy, że w Polsce funkcjonuje 319 sądów rejonowych i 47 sądów okręgowych, łącznie 366 sądów pierwszoinstancyjnych, których dotyczy omawiana ustawa.

Z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości

Z wyrazami szacunku
Arkadiusz Myrcha
Sekretarz Stanu
/podpisano elektronicznie/